

Bérház

Sárga függönyök
szárnyai mögött
élek gyári fényben.
A nap gyártja, mint
a függönyeink
készítik a gépen
városainknak,
ablakainknak,
lábszárig vasakba,
vászoncipőbe
bújva, a főre
sisakot csatolva
áll alá bogban
bezúzhatatlan
páncélvasból kendőt,
s damaszkuszi kart
emelve — csak azt! —
a földi munkásnök.

A behúzott függöny
mögött, mint a röntgen
fényében ülök e
nyári délután:
irkám, ceruzám
a nap ragyogja be.
Versre készülök,
a nagy fény előtt
lököm éveimet
egymás után le
az anyaföldre,
orvos vár, vetkezek.

Doktor, én verset
csinálok, más meg
ugyanilyen függöny
mögött (ki gyártja)
néz ablakára,
s érzi, készülődöm.

Műanyagpadló
párolog, forró
a levegő, vizes-
rongy foltja rajza
változik újra
meg újra s vége lesz.
Felmosva minden
a Napig: itt benn
kézzel foghatóan,
kint — még most is úgy —
a fű és az út,
s mi hátra: elvontan.
Egyazon tiszta
fény, amely mossa
egyforma házaink.
Egybemos mindent,
őket és minket,
vacoktól különít.

Írok költeményt,
ütemben reményt,
Én így, te úgy, külön.
Szövönök arca
függönybe húnnya,
beszöve tündököl.